

Setembre(ALDC, III, L 50. *Setembre*)

Setembre deriva del llat. SEPTĒMBER, -BRIS, format sobre SEPTĒM ‘set’, perquè era el setè mes de l’any fins a la introducció dels mesos de juliol i agost a Roma en el nou calendari julià. Notem la universalitat del lexema en tot el domini, amb petits canvis formals: *set[ɛ]mbre* 98, amb vocal oberta d’acord amb el timbre de la vocal llatina (i per això *setiembre*, *septiembre* 100, 189, en arag. i cast.); *s[a]tembre* 96, 141, amb obertura [e] > [a] de la vocal inicial, com passa en cat. occ. (com *f[a]rrer* ‘ferrer’);

septembre, variant culta presa del fr. en el cat. sept. (1, 2, 3) (var. assimilada *settembre* 11), i *septiembre*, forma semiculta manllevada al cast. o arag. Alternant amb *setembre* es troben el val. *mes de la Cueva Santa* 160 i l’alg. *caviranni* 85, pres del sard, pròpiament ‘cap d’any, començament de l’any’, perquè l’any agrícola s’inicia el 8 de setembre o com una traça de l’any hebraic que també comença pel setembre (*DES*).

Setembre és l’únic mot normatiu.

